

Дружба-та, въ която сме дали клетвъ прѣдъ самага Бога, ще остане неизмѣнна. Богъ да бѣде свидѣтель между мене и тебе, между мои-тъ и твои-тъ дѣца“. Подирь това ся разстанѣли. Ионаанъ ся върнѣлъ у дома си, а Давидъ ся от-правилъ въ Номвѣ, до первосвященника Авимелеха. Като му казалъ, че былъ испратенъ отъ царя нечаянно съ тайно порученіе, той просилъ отъ него хлѣбъ и оружіе. Понеже не ся намѣрило простъ хлѣбъ, Авимелехъ далъ Давиду священны-тъ хлѣбове отъ прѣдложеніе-то, които, освѣтъ на священници-тъ, никому другому не было позволено да яде, и меча-тъ Голиа-еовъ, който ся пазилъ въ Скъниж-тъ. Оттамъ Давидъ отишълъ понадалечъ въ пустынь-тъ.

Саулъ продължавалъ да търси Давида и въ самѣ-тъ пу-стынь. Той распратилъ всичкѣ-тъ си войскѣ въ потерѣ по Давида. „Ако бы да ся скрие и въ нѣдра-та земны, то и тамъ трѣбва да го намѣрите,“ говорилъ Саулъ. Но Давидъ бѣгалъ въ найотдалечены-тъ пусты мѣста. Ионаанъ го и тамъ издирилъ и радилъ да го утѣши и подкрѣпи съ надеждѣ на Бога. „Не бойся отъ ничто,“ говорилъ той, „рѣка-та на башѣ ми не може да достигне до тебе; ты ще бѣдешъ нѣкога царь надъ Изра-илтяне-тъ, а азъ искамъ да бѣджъ вторый по тебе.“

Ионаанъ ще остане за всякога найтрогателенъ примѣръ за пріятелство.

ГЛАВА LXI.

Навалъ и Авигея.

Самуиль, покровителя-тъ Давидовъ, ся прѣставилъ. Него оплакалъ всичкый народъ Израилскый и погребѣлъ въ Ар-маеомъ.

Давидъ ся намиралъ въ ужасно положеніе; той былъ прину-денъ да ся скыта отъ мѣсто на мѣсто, и шѣлъ не намиралъ прибѣжище. Живота-тъ му былъ безпрѣстанно въ опасность; като человекъ изгоненъ, отчужденъ отъ общество-то людско,